



Mūziklītības programma

Pieredzes apmaiņas brauciens tika organizēts ES Mūziklītības programmas Leonardo da Vinci projekta „Positive experience as a basis for sustainable development” (Pozitīva pieredze kā ilgtspējīgas attīstības pamats) (Nr. 2011-1-LV1-LEO03-01945) ietvaros.

Kā es braucu Romulu un Remu lūkoties

Atļaušu sev atteikties no oficiālās vēstījuma formas un sašaurināt Leonardo da Vinči mobilitātes projekta „Pozitīva pieredze ilgtspējīgas attīstības pamats” izglītojošā septiņu dienu brauciena ieguvumus līdz 1/9 daļai (mēs bijām deviņi no Ludzas novada) un pastāstīt lasītājam par to, kādu es ieraudzīju Romu un Itālijas izglītības sistēmu 21. gs. sākumā.

Projekta programma ir izplānota un mērķtiecīga. Dienas pirmā daļa ir oficiālas tikšanās un vizītes izglītības iestādēs: pamatskolas, mākslas un mūzikas skolas (liceji) kā arī valsts institūcijās, kuras nodarbojas ar izglītības kvalitātes vērtēšanu un pedagogu tālākizglītību, bet pēcpusdienas ir brīvais laiks mūžīgās pilsētas iepazīšanai. Karte kļūst par manu ceļvedi. Globalizācija nepārprotami ir atstājusi savas pēdas pilsētvidē un jaunus vaibstus sabiedrības sejā. Lielākā daļa Eiropas lielpilsētu ir kļuvušas par savdabīgu Bābeles torni, kur dažādas valodas, mentalitātes ir sajauktas vienuviet, veido dīvainu veselumu. Senais latīņu teiciens „ubi bene, ibi patria” (latīņu val. , tulkojumā - kur labi, tur tēvija) tiek aprobēts ikdienas dzīvē ik uz soļa. (Bet es šaubos, vai vēlos, lai tā būtu arī Latvijā.) Pamatskolas un liceji piedāvā iespējas imigrantiem apgūt itāļu valodu. Valstiskā līmenī nemaz netiek



apspriests vai to vajag, vai nē. Tas ir pats par sevi saprotams. Itālijā runā itāļu valodā, un viss! Vecpilsētas šaurajās ieliņās es „iekuļos” neskaitāmi daudzajos, maziņajos ķīniešu veikaliņos. Tad kādā mākslas galerijā iepazīstos ar mākslinieci - Elenu Kihlman, kas dzimusi Sanktpēterburgā, studējusi dizainu un 17 gadus strādājusi Somijā. Tagad jau pāris gadus Itālijā veido mājas tekstila kolekcijas. Valsts muzejā varu apskatīt nīderlandiešu mākslinieka Pita Mondriana (ģeometriskā abstrakcionisma pamatlicēja) darbu izstādi, kur līdztekus eksponātiem, arī

milzīgi „sienu” teksti, kas vēsta par autora dzīvi un daiļradi. Par Leonardo da Vinči inženierģēnija spējām pārliecinos māksliniekam veltītajā muzejā. Divu putnu lidojuma dejas attēlojums bronzā ir Rafaels atdusas vietā Panteonā.

Arhitektūras, tēlniecības, glezniecības šedevrus skatiens satiek ik uz soļa. Fresku maigie un niansētie toņi, ieaijā uztveri kā šūpuļdziesma un domas plūst mierīgi un klusi, līdz pierimst, lai varētu sadzirdēt sirdsbalsi. Kādas baznīcas pagrāblodziņā sadzirdu cikādes dziesmu, kas disonējot ar pilsētas

trokšņiem, atmiņā atdzīvina pasaku par Buratīno (Pinokio) un tēti Karlo. Cepto kastaņu smarža, siltums, kas iegulst plaukstās, rada iekšēju mājīguma sajūtu un ļauj turpināt ceļošanu pa seno Romu, neskatoties uz vēlīno laiku. Tumsas ieskauda, bet laternu un spuldžu izgaismota Trevī strūklaka pulcina ap sevi skatītājus, lai spētu reiz piepildīt viņu sapņus par atgriešanos, par veselību, par īstā dzīves drauga izvēli, par neīstā atstāšanu u.t.t.

Senvēstures mēmā runāšana vecpilsētas ielu ieliņās, kur via ir ceļš uz senajiem stāstiem, mītiem, leģendām, mākslas un kultūras sasniegumiem, cilvēka gara attīstības kāpumiem, kritumiem un daudzšķautnainību, rezonē šī brīža polifoniskajā pretrunīgumā. Muļķu zemē, kur Buratīno iestādīja naudas koku, atradu piecas zelta monētiņas, kuras pārvedu mājās. Katrai reversā izlasīju citu vēstījumu un viss izrādās bija par manu zemi:

1) Latvijas izglītības saturs varbūt ir pārblīvēts ar informācijas daudzumu, tomēr dramatiski necieš no skolotāju un skolēnu personiska, cilvēciska kontakta trūkuma.

2) Lielās un mazās izglītības iestādes ir atradušas iespēju sakārtot savu darba vidi, iegādāties mūsdienīgu aprīkojumu un mācību telpās jau labu laiciņu neož pēc naftalīna un baltie griesti neizskatās tumši pelēki.

3) Mācību stundās visnepaklausīgākā un nedisciplinētākā klase ir „eņģeļi” attiecībā pret „dienvidniecīko” mentalitāti.

4) Profesionālās ievirzes izglītība mūzikā un mākslā Latvijā ir unikāla pasaules mērogā. Tam nav vajadzīgs pierādījums.

5) Svešvalodas ir atslēdziņa, kas atver jaunas iespējas un ceļus, nodrošina nepastarpinātu komunikāciju, likvidējot robežas - savējais un svešais. Tieši tas, kas tomēr mazlietiņ pietrūka, lai sajostos „iekšpusē” nevis- „ārpusē” kā tūrists.

J.Soikāna Ludzas mākslas skolas direktore **Sandra Vorkale**